

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko H. K.
o ustalenie nieważności ugody,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa 1819/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. J. S. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w Łodzi kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł - powiększoną o podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości

orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda J. S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 czerwca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do pytania: „czy fakt, że biegły sądowy wypowiedział się co do danej okoliczności stanowi dostateczną podstawę oddalenia przez Sąd wniosków dowodowych strony na podstawie art. 217 § 3 k.p.c., w sytuacji w której dana okoliczność ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a nadto okoliczności sporne nie zostały wyjaśnione zgodnie z twierdzeniami strony zgłaszającej ten dowód oraz, czy decyzja Sądu o oddaleniu wniosków dowodowych nie narusza prawa stron do sądu, a także prawa strony do zgłaszania dowodów na uzasadnienie swoich twierdzeń zgodnie z art. 217 § 1 *in fine*?”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Pytanie sformułowane w skardze tych wymagań nie spełnia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd zgodnie, z którym przez wyjaśnienie spornych okoliczności, o którym mowa w art. 217 § 2 k.p.c., należy rozumieć taki stan rzeczy, w którym albo nastąpiło uzgodnienie między stronami spornych dotychczas okoliczności, albo też zostały one wyjaśnione na korzyść strony powołującej dowody. Niedopuszczalne jest pominięcie zaofiarowanych środków dowodowych z powołaniem się na wyjaśnienie sprawy, jeżeli ocena dotychczasowych dowodów prowadzi, w przekonaniu sądu, do wniosków niekorzystnych dla strony powołującej dalsze dowody. Sytuacja taka jednak nie zachodzi, gdy teza dowodowa jest nieistotna dla rozstrzygnięcia lub proponowany środek dowodowy jest nieprzydatny do jej udowodnienia. Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności sprawy należały stwierdzić, że powód zaoferował dowód z przesłuchania świadków na okoliczności, których ocena wymagała wiadomości specjalnych, a które zostały już wyjaśnione przez biegłego sądowego.

Uzasadniając przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. autor skargi kasacyjnej wskazał, że „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego Sądu, a to poprzez nie odniesienie się przez Sąd do złożonego na etapie postępowania apelacyjnego wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentu”.

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zostało sporządzone z oczywistym naruszeniem art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zarzut naruszenia powyższych przepisów może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej zupełnie wyjątkowo, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawiera koniecznych elementów bądź zawiera tak oczywiste braki, które uniemożliwiają kontrolę zaskarżonego orzeczenia. Występowania takich braków autor skargi kasacyjnej jednak nie uzasadnił w stopniu pozwalającym na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia,

nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest bowiem wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw., k art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono na podstawie § 19 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).